

Αυνανιστού Εγκώμιον

Θυμάσαι πως μυρίζει το αίμα; Θυμάσαι την γλυκιά ζεστή γεύση που έχει σαν το φέρνεις στα χείλη; Θυμάσαι τότε που οι πληγές σου ήταν ακόμα νέες κι ανοιχτές , σαν τις ρωγμές του τοίχου μετά τον σεισμό του προηγούμενου λεπτού;

Γιατί δεν αιμορραγείς πιά; Γιατί είσαι τόσο στεγνός ακόμα και στην προοπτική του ίδιου σου του τέλους; Γιατί δεν θρηνείς την απολεσθείσα μαγεία σου; Γιατί μένεις εκεί ακίνητος μα τόσο ακίνητος μα τόσο ακίνητος ;

Κάποτε κοιτούσες τον καθρέφτη και ήξερες πως η ματιά σου θα τον σπάσει σε χίλια κομμάτια.

Κάποτε πότε;- αχ ξόδευες μαλάκα μου την ύπαρξη σε φλέβες ναι αχ πονούσες ω! Ξέσκιζες τις σάρκες σου στα ηλεκτροφόρα σύρματα και ε!

Τι έκαμες ; Α! Ω! Ε! Ταχυπαλμία ναι! Σταματούσαν τα ρολόγια τότε μαζί με την αναπνοή σου τότε , αχ τότε , σταματούσε η Ιστορία με την αναπνοή σου και ναι, ναι, ναι, σε βλέπω ολόρθο να ισορροπείς πάνω σε μια τεντωμένη χορδή κιθάρας , γλιστράς , γλιστράς , και γίνεσαι δυο , τρία , τέσσερα , αμέτρητα κομμάτια , πάντα ήσουν κομμάτια ρε , πάντα θραύσματα μικρά και έτοιμα να εκραγούν ανά πάσα στιγμή , μια ζωή εμπόλεμο τοπίο σε θυμάμαι σε έναν διαρκή εμφύλιο άνευ λόγου ή μετά λόγου , δεν έχει σημασία!

ΑΛΤ! Σταμάτα! Θα σε σκοτώσω ακόμα κι αν κάνεις πως αναπνέεις!

Θα σου κάνω το κρανίο μια μάζα αίμα και εγκεφαλικής ουσίας . Θα γίνω «ιδιαζόντως απεχθής» για σένα χρυσό μου , αγάπη μου, μάτια μου, καρδιά μου και θα πράξω το επίσης ιδιαζόντως ειδικό να ησυχάσεις εσύ από τον εαυτό σου και εγώ από όλους αυτούς τους σκοτεινούς που εμπορεύθηκαν κατ' εξακολούθηση την παρθένα μεγαλοφυΐα μου

Α.. ναι! Θα κάνω έγκλημα ! Και θα το πράξω όσο δύναμαι πιο φρικτό κτο-φρι φρι κτο φρικτότατο-ναι-τατο φρι .

Θα σε σκοτώσω πρώτα , δεν θέλω να υποφέρεις , είμαι καλός εγώ.

Μετά , θα χαζέψω το πτώμα σου για ώρα και νομίζω ότι θα ασελήσω πάνω του και θα προσπαθώ να αποφασίσω αν πρέπει να κλαίω να γελάω ή να μην κάνω τίποτα από αυτά τα δυο.

Ξέρεις , έτσι ξεχνάω και εγώ ότι υπάρχω δίχως να υπάρχω. Ξεχνάω ότι μέσα μου κατοικεί ένας άλλος που μέσα του κατοικεί ένας άλλος που μέσα του κατοικεί ένας άλλος και πάει λέγοντας, δεν ξέρω μέχρι που. Τότε δεν υπάρχω στ αλήθεια . Είμαι μόνο μια παρηγοριά για την δυστυχία που κρατώ στα χέρια μου. Τίποτα άλλο.

Τώρα πια δεν γίνονται αυτά τα πράγματα.

Η εποχή μας είναι κυνική και σκληρή και συχνά οι άλλοι δεν επιθυμούν την παρηγορητική μου τέχνη , δεν την έχουν ανάγκη . Ασε που με πήραν και χαμπάρι τελικά. Δηλαδή τι πήραν χαμπάρι; Το ότι δεν υπάρχω. Έγινε παρούσα η απουσία μου , χωρίς να το καταλάβω ενώ πάντα , μια ολάκερη ζωή η παρουσία μου ήταν που απουσίαζε.

Τέρμα οι συγκινήσεις , τα δάκρυα , τα λόγια , τέρμα όλα . Το μόνο που ακόμα μου φέρνει μια κάποια ηδονή , αλλά και αυτή φεύγει σιγά σιγά είναι όταν βρίσκω καμιά ενδιαφέρουσα πορνό φωτογραφία που να έχει ένα κάποιο ερωτισμό , να μην είναι δηλαδή τελείως χύμα ένα μουνί κει πέρα .

Πάλι , συλλαμβάνω τον εαυτό μου να ψάχνω την δυστυχία στο βλέμμα της γυμνής γυναίκας..

Φαίνεται πως κάποιο μέρος του μυαλού μου , επιθυμεί να την παρηγορήσει

Αλλά φευ! Πως να παρηγορήσεις μια φωτογραφία; Έτσι ,αναγκάζομαι να υπάρξω για λίγο και αυνανίζομαι με μανία κοιτώντας πότε το προσφερόμενο στο χαρτί κορμί και πότε τα μάτια της.

Πού και πού κλείνω και τα δικά μου και θυμάμαι . Με τη μνήμη αυτή και το παντελόνι λερωμένο πάω στον καθρέφτη και μιλάω σε αυτόν που βλέπω μέσα στο γυαλί:

Θυμάσαι πως μυρίζει το αίμα; Θυμάσαι την γλυκιά ζεστή γεύση που έχει σαν το φέρνεις στα χείλη; Θυμάσαι τότε που οι πληγές σου ήταν ακόμα νέες κι ανοιχτές , σαν τις ρωγμές του τοίχου μετά τον σεισμό του προηγούμενου λεπτού;

Μετά , με σκοτώνω ξανά.

Με τώνω να ξα σκο τα τώνω σκοτώ να ξα!

Χύσε .